TÚLLÉPÉS

AZ AQUILA NEGYEDÉVI FOLYÓIRATA

2022/III. AUGUSZTUS 1.

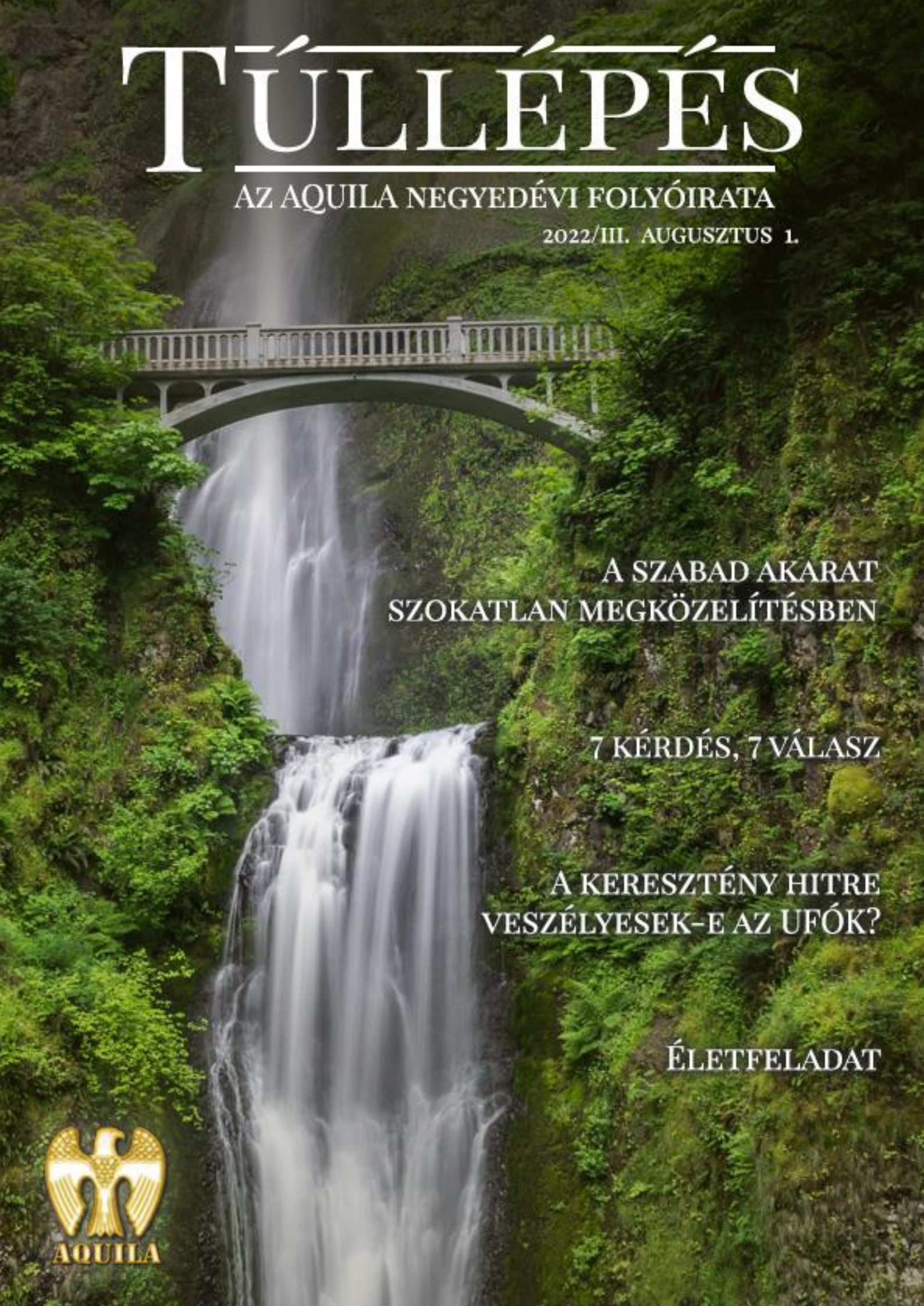

A SZABAD AKARAT SZOKATLAN MEGKÖZELÍTÉSBEN

7 KÉRDÉS, 7 VÁLASZ

A KERESZTÉNY HITRE VESZÉLYESEK-E AZ UFÓK?

ÉLETFELADAT

AQUILA

TÚLLÉPÉS

9. évfolyam 3. szám
Megjelent: 2022. augusztus 1.

Az AQUILA katolikus közösség negyedévi folyóirata

A kizárólagos materiális gondolkodáson túllépve: lelkiség, spirituális kultúra — filozófiai, teológiai, pszichológiai, szociológiai, művészeti és egyéb tudományos megközelítésben.

Megjelenési gyakorisága: Negyedévi folyóirat
A folyóirat régi példányai az archívumban megtalálhatók.

Nemzetközi azonosítószám: HU ISSN 2064-7700

Alapítás ideje: 2014. július 1.

Tartalom

Kedves Olvasóink! 5

A SZABAD AKARAT SZOKATLAN MEGKÖZELÍTÉSBEN 7

Újszerű és racionális gondolatok a szabadságról, szabad akaratról, Isten kegyelméről - keresztény, 21. századi szemmel, felhasználva elmélkedési közléseket, K. Rahner gondolatait, keleti tanokat egyaránt.

7 KÉRDÉS, 7 VÁLASZ 16

A mai korban gyakran felmerülő kérdések a keresztény hit, Isten létezése és jósága kapcsán, valamint az ezekre adott tömör válaszok.

A KERESZTÉNY HITRE VESZÉLYESEK-E AZ UFÓK? 23

Sok teológiai kérdés merülhet fel, amikor a beszűkült "geocentrikus"/emberközpontú világunk előtt megnyílik egy nagyobb léttér például idegen intelligens lények megjelenésével. Vajon miért érdekük a földi vezetőknek az ufók eltitkolása? Hogyan lehet egy-egy bibliai tanítást magasabb nézőpontból szemlélve értelmezni? Ebben a kemény, őszinte és kritkus hangvételű írásban ezeket a kérdéseket érintjük.

ÉLETFELADAT 31

Az önmegvalósítás, önbeteljesítés különböző útjairól, a szentnek tűnő, de valójában hiú életfeladatokról, és a valódi boldogság felé vezető tiszta útról olvashatunk itt felülemelkedve a hétköznapok beszűkült látásmódjából.

Impresszum 36

Kedves Olvasóink!

Szeretettel köszöntjük Önöket, s reméljük, hogy sok kellemes, gondolkodással töltött időt szerzünk Önöknek, és idővel egyre több olvasónk lesz. *Elindult a kilencedik évünk.*

Miért indítottuk el ezt az elektronikus kiadványunkat?

Az ok a kiadó AQUILA Közösség lelkiségéből fakad. Mi 35 éve vagyunk katolikus közösség, mely eddig sokféle működési formációt is létrehozott, és fenn is tart.

Ami a cikkek tartalmára vonatkoztatott igényünk: újszerű, valós értéket hordozó gondolkodás jellemezze, és csakis a végső igazsághoz közelítő, kereső elképzelés érvényesüljön. A cikkekért nem tudunk fizetni, ahogyan az olvasásuk is ingyenes.

Keressük a spirituálisan is korrekt, univerzális szintet jobban megközelítő, teljes körű tudományos gondolkodást, nyitottságot, bátorságot, hogy minél jobban megismerhessük az embert, a földi létet és az univerzumot.

Célunk az emberi kultúra, a tudományos élet kitágított gondolkodás felé való rehabilitációja. Joseph Ratzinger szavaival élve: „*Senki sem állíthatja azt, hogy ő a szó igazi értelmében „tudja", hogy Isten nem létezik. De felállíthatja azt a hipotézist, hogy nem létezik, s ebből a tételből próbálhatja megmagyarázni az univerzumot.*" (Krisztusra tekintve) Mi azt látjuk, hogy a jelenlegi tudományos élet megnyilvánulásai szinte csak földies, materiális szempontból próbálják megérteni, megélni a világot. Az így (meg)magyarázott földi világ jelenségei nagyon sok esetben — jelenleg még felmérhetetlenül, vagy be nem vallottan — téves következtetésekre vezethetnek. Pl. a világ keletkezésének módja, oka. Vagy az ember megjelenésének ideje, hogy miből és hogyan alakult ki, más bolygókon, más életek keresése, a kizárólagosan szén alapú gondolkodás is nagy hiba stb.

Az AQUILA feladatának tekinti az emberi felfogás horizontjának a felfoghatóság határáig való tágítását, amit szerintünk folyamatosan feszegetni, nyújtani, bővíteni lehet.

K. Jaspers gondolatai: *Az egzisztenciális embernek mindig úton kell lennie, nem merevedhet meg dogmatikus igazságokban (...) mindig nyitva kell állnia és tanulékonynak kell maradnia, készen arra, hogy megvitassa az ellenkező álláspontot, mindig tudatában annak, hogy a vándorló embernek nincs végleges igazsága.* Nyíri T.: Filozófiatörténet (1983), 14.2.2. fej., 446.o.

A TÚLLÉPÉS kiadvány a kedves Olvasóktól az elmélyült olvasást várja. Az AQUILA nyitott minden újat hordozó elmére, elfogadjuk és közöljük a beadott cikkeket, ha a Szerkesztő Bizottságunk jóváhagyja.

Minket Istenen kívül senki sem működtet, és szabadok vagyunk mindenféle földi érdektől, nem fogjuk sem politikai, sem semmiféle más érdekből cenzúrázni a beadott cikkeket. A közlés legfontosabb kritériuma

elsősorban az, hogy a fenti szellemben íródott-e a mondandója, megfelel-e ennek a kitágított horizontnak, megfogalmazása és mondandója tekintetében megfelelően igényes-e, hordoz-e logikát, újszerű gondolkodást. Nem számít a szerző vallási és politikai hovatartozása, ha nem támadja az Istenhitünket.

Semmiféle erőltetett, igazi értékeket nem hordozó, plágiumgyanús terméket sem fogadunk el!

Egyéniségek írásai kellenek.

M. Blondel

Minél többet tud az ember,
minél többje van, minél több ő maga,
annál inkább tudatára ébred annak,
hogy nincs semmije, nem tud semmit,
hogy nem az, amit akar.

(Nyíri T.: Filozófiatörténet (1983), 15.2.2. fej., 494. o.)

Pável Márta

A SZABAD AKARAT SZOKATLAN MEGKÖZELÍTÉSBEN

Ezt a témát évszázadok alatt olyan sokan feldolgozták, hogy könyvtárakat lehetne vele megtölteni. De az erősen valószínű, ahogyan én fogom fel a szabad akarat magyarázatát, azzal eddig nem találkozhattak. Legalábbis nem hinném, hogy ezügyben még egy ennyire másképp gondolkodó mert írni, így kérem, hogy türelemmel olvassák végig a következő pár oldalt.

Sok elfogadható, közelítő megértéssel találkozhatunk ezügyben, és sokat tanulhatunk belőlük. Némelyik magyarázó nem kiírva, de eljutott odáig, amit én ki is merek mondani, mert nekem nincs félnivalóm, ugyanis nő vagyok és világi.

Ezt a tényt meg nem értve tudósok, pszichológusok, pszichiáterek hada gondolkodik még ma is azon, hogy van-e szabad akarat vagy nincs. Nekem ez nem olyan kérdés, amin sokat kellene gondolkodni, mert egyértelmű, hogy van. Most kicsit bővebben leírom, hogy miért.

A protestáns vallások egy része úgy gondolja, hogy eleve elrendelés van. Nekem ez ellentmond a szabad akaratnak. Ha eleve elrendelés lenne, akkor nagy baj lenne, mert pl. nem lenne érdemes jónak lenni, stb. De most nem erről akarok írni.

Visszatérek a szabad akarathoz. A katolikus egyház nagyon helyesen vallja a szabad akaratot, de azzal, hogy a lényeges részeket – ami a felfogást elősegítené – tagadja, súlyos hibát csinál, és csak növeli a zűrzavart...

Nagyon örültem amikor a tanulmányaim során felfedeztem:

[1] K. Rahner: „*Végezetül arra a kérdésre hívjuk még fel a figyelmet, hogy vajon a "közbülső állapot" katolikus fogalma - amely oly régimódinak látszik első pillantásra - nem szolgálhat-e kiindulópontul ahhoz, hogy jobban értsük és jobban boldoguljunk a "lélekvándorlás", a "reinkarnáció" tanával, amely a keleti kultúrákban erősen el van terjedve és amelyet ott nyilvánvalónak tekintenek. Ez lehetségesnek látszik, legalábbis azzal a feltétellel,*

[1] Karl Rahner: A hit alapjai; 1983, Szent István Társulat, 470.o.

hogy a reinkarnációt nem tekintjük az ember sorsának, amely soha sem szűnik meg és örökké folytatódik az időben."

Nekem ez a felfogás nagyon is haladó, sok mindent megmagyaráz, és azt én sem gondolnám, hogy a reinkarnációnak soha nincs vége. Ez cél sem lehet, meg az irgalmassággal is ütközne.

A reinkarnációval vele jár a karma fogalma is [2], ami itt fontos dolog, mert ha ezt nem fogadják el, a szabad akarat működésének megértését lényegesen megnehezíti. Megértés hiányában vannak olyan agyalgások, hogy igaz-e a szabad akarat, hogyan működik, miért, stb. Az igaz, ha egy életben nézem az egészet, akkor nem nagyon néz ki úgy, hogy lenne szabad akarat, ugyanis – csak egy kis példa –, hogy én megszülettem most ide, Európába, különböző harcok színterére, olyan emberek közé, akik nem bírnak békességben élni, akarnám-e? Nem! Élni egy félig kulturált társadalomban, és egy elembertelenedő, de rohamosan fejlődő technikai szintű világban, aminek már a mélységét nehéz követni, nem biztos, hogy ezt választanám. Sőt, biztos, hogy nem. Most sem érzem teljesen jól magam ebben a világban, mert a földközeli naturális élet jobban vonzana. Vágyódik az ember /történetesen én/ a csendre, magányra, nyugalomra, este a fa alatt üldögélve, a csillagokat nézve, békákat hallgatva a lelkemet hazaszállítani. Majd időnként napközben kicsit kapálni a kis veteményesben, de mégis tanulni, mélyen gondolkodni, diplomát szerezni. Tehát kulturált emberként élni, de közben a természetben is, ez a világ tetszene nekem /amit erősen igyekszem is megvalósítani, míg lehet/. A választ tudom, de megkérdezhetném, hogy miért ebben a világban élek, én még meg tudom valósítani, amit szeretek, de van, aki már nem, bár lehet, hogy nem is akarja, mert nem olyan a lelke.

Sokan feltették már nekem a kérdést, és nem is biztos, hogy kötözködni akartak, hogy milyen szabad akarat az, hogy egy gyerek Afrikában születik, és nem éri meg a másfél évet, a legyek ki-be mászkálnak a szemén, a lába pipaszár vékony, a hasa vizenyős a különböző férgektől, és meghal. Sorra nekem reklamálnak /mintha bármiről is tehetnék…/, biztosan nem ő akart ilyen életet magának, magyarázzam meg, hogyan szereti az ilyeneket az Isten, és miért kivételez? Nem emlékeznek, mert nem is tudnak, ugyanúgy keresnek, mint Szt. Ágoston:[3] 145. o. „*Ugyanis nem az égbolto-*

[2] https://hu.wikipedia.org/wiki/Karma A **karma** (*dévanágari:कर्म, páli: kamma*) *ok-okozat*, pontosabban az ok és okozat viszonya, kölcsönhatása; a cselekedetek következményeinek törvénye, amely a szanszára körfogását mozgatja a keleti vallások szerint

[3] Szent Ágoston vallomásai: 10. könyv, 16. fejezet

zat térségeit kutatom, nem csillagtávolságokat mérek, nem a föld nehézkedési viszonyai iránt érdeklődöm. Én vagyok kutatásaim tárgya, mert én vagyok az emlékező, én a lélek. Nincs abban semmi, ha nem igen érdeklődöm az iránt, ami nem én vagyok, de viszont érdekelhet-e valami közvetlenebbül, mint saját magam? S íme, emlékező erőmet nem tudom megérteni, pedig ugyancsak nem mondhatom, hogy kívül esem rajta."

Igen, nézhetem így is, kívül esnek rajtam… nagyon sokan ezt hiszik, de nem így van. Folytatják a reklamálást az emberek: milyen szabad akarat az, hogy valakit ütnek-vernek, és nem élhet úgy, ahogy akar, vagy milyen szabad akarat az, hogy ha valaki púpos, vagy súlyosan beteg, vagy elmebeteg, vagy olyan körülmények között él, amilyet még állatoknak sem kívánnék. Azt hiszik igazuk van, de nincs, mert itt jön be a tagadott karma, miszerint népiesen minden visszajár, bumeráng elv működik. Bizony elkeseredve mondják, 'de hát én ezt nem akartam, én most se akarom, én nem is akarnám ezt az életet'. Rendben, ne tegyél semmi rosszat – ne dobálj fel bumerángokat, amik mindig megtalálnak –, és a következő élet jobb lesz. Most meg nem hinném, hogy hirtelen magától megjavulna.

Mint az előbb mondtam, a katolikus egyháznak a felfogása – hogy nincs karma – nagyon nehezíti a szabad akarat megértését, az Isten igazságosságának és jóságának az elfogadtatását. Megjegyzem, Isten jósága a reinkarnáció is, mert melyik szülő nem ad újabb esélyt a gyerekének, ha az adottat elszúrta. Hitetlenek, Isten felé öklüket rázók meg sem hallgatják a józan érveket, hogy pl. a tükörben fellelhető az, aki a sorsunkért hibás.

A sok rossz tanítás miatt értem, hogy az embereknek a sorsukat nagyon nehéz elfogadni, főként igazságosnak tartani azt, hogy ezt én szabadon akartam, mert sokszor azt mondják, hogy ezt nem akartam. Nem tudta mit tesz, ha tudta volna, biztosan nem akarta volna, csak mikor megtette a bűnt, ami tán jól is esett neki, akkor nem gondolta, hogy visszacsap, sőt. Az, hogy ebben az életben mégis mi történik velünk, hogy valamennyire reálisabban megítélhessük, jóval távolabbra kell nézni úgy, mintha egy végtelenített idővonal lenne, aminek a közepénél van egy megszakítás (ez a mostani élet). Ez a törés tehát a mostani életem, de ez előtte is volt, és utána is lesz, ami befolyásol, tehát egy kontinuitása van az életeimnek. A kontinuitásnak a kvalitását magammal hordozom, a részem, és ezek pozitív és negatív jegyekkel látják el az életemet. Ahogyan mondani szokták, /igaz, a többség nem is tudja, nem is hiszi, de ez soha nem számí-

tott…/, hogy a bumerángot feldobáltam, és a bumeráng visszavág. Bármelyik életemben visszavághat, ennek megélése nem maradhat el még akkor sem, ha nem tudok róla, de igazságos.

K. Rahner, uo., 113. o.: „*Valójában a szabadság elsősorban azt jelenti, hogy a szubjektum felelős önmagáért, ezért a szabadság, lényegét tekintve, a szubjektumra mint szubjektumra és mint egészre irányul. Az igazi szabadságban mindig önmagáról határoz a szubjektum, önmagát érti és alkotja meg, nem valamit csinál, hanem önmagát valósítja meg.*"

Hát igen, ha megvalósítja önmagát, de ez nagyon ritka. Van, aki egy vita hevében mindennek elmondja az Istent, hogy igazságtalan, merthogy akkor miért nem tudunk arról, hogy előzőleg mit tehettünk. Meg még mit fogunk a jövőben tenni – ha hinnénk, tudnánk, nem tennénk, ami persze nem így igaz, mert gyengeségünk miatt sajnos tennék… – az is lényeges kérdés, de ha már ezeket tudjuk, remélhetjük, hogy jobb jövőt képzünk magunknak.

Az ember sok területen lehatárolt, bezárt, tér-időbe szorított lény. Az emberi nyelvi kifejezések erősen hiányosak, a megértési képességek még jobban azok, mint hinnék. Így, sem a messzi múltat, sem a jövőt nem ismerhetjük, vagy csak nagyon korlátozottan. Aki keresni kezd, gondolkodik, az ezt eleinte igazságtalannak tartja, és nem tudja helyre tenni az őt ért „sérelmeket". Szerintem nem igazságtalan, sőt kegyes dolog, mert az ember nem bírná ki sem a régi tetteit, sem a várható következményeit, sem a jövő tudatát. Néha beugrik egy-egy kép, érzés, de az emlékeknél is homályos marad, nincs pontos információnk, csak megközelítőleges. Így van jól, felejtés szelektíven, de működik.

A régi életek emléke a gyerekeknél általában pár hónapos korban bezárul. Kivételek vannak, pár példa: azt soha nem felejtem el, egyszer egy áruház előtt láttam babakocsiban egy kis kölyköt, aki nem lehetett több 3 hetesnél. Olyan öreg, bölcs szemeket, ráncos arcot, ami annak a kisgyereknek volt, soha nem láttam, és szabályszerűen lehetett 'hallani', hogy átkozódik, csúnyákat mond, hogy mit keres ő ebben a helyzetben. Ez annyira megdöbbentett, hogy legyökereztek a lábaim, és az anyja mikor kijött, hát gyanúsan nézett rám, hogy én mit akarok… Ezt nem tudom elfelejteni, nagyon-nagyon érdekes és tanulságos volt látni, főképp megdöbbentő. Nagyon jó, hogy a gyerek ezt elfelejti, mert így nem tudna tiszta lappal indulni, vagy akár bele is őrülhetne.

Egy másik eset: fiú unokám hároméves kora körül, este kiment, felnézett az égre, és látta, hogy a felhők betakarták a csillagos eget. A gyerek szétt-tárta a kezeit, és azt mondta: '*vén öreg barátaim, hova lettetek, hova bújtatok előlem?'* Megrogytam, éreztem, hogy végigfut rajtam a hideg, mert ennyi idős gyerek ilyet nem mondhat. Érezhető volt, még nem volt teljes a feledés, még ekkor mindig kijött belőle a régi élet. Nagyon jó, hogy elfelejtjük /ha kell, rész-emlékeket adott időben, mikor segít, visszakapha-tunk.../, hogy mi volt előtte. Egyrészt a világ, életünk célja az, hogy az Is-tent felismerjük, és abbahagyjuk a távollétet, a kóborlást. De Isten ezt nem akarja, nem érdekemberek kellenek, nincs erre szüksége, hanem belülről fakadó jóság és szeretet kell. Ha az ember tudna mindent, akkor akár ér-dekből lehet valaki jó, mert nagyon jól felfogott érdeke lenne, hogy az legyen. Az Úrnak erre nincs szüksége, pont ezért nem is engedi, hogy száz százalékig bizonyítható lehessen, hogy pl. Jézus Krisztus Isten. Ezt hinni kell, majd lélekben tudni, s eddig kell eljutni. Hogy Jézus Krisztus a Földön volt, az emberként bizonyítható, de az, hogy Isten, az a hitünkre van bízva, és a feltámadás csodájára, hogy hitünk igaz és élő legyen. Sokan nem hiszik, annak ellenére sem, hogy több mint 800-an látták a feltámadt Jézust. Pél-dául nem engedi a Torinói Lepelnél sem, hogy százszázalékosan bebizo-nyítsák, hogy az ő leple, mert akkor már kötelező lenne hinni.

Tudjuk: bűnt tudva és akarva lehet elkövetni, Isten ettől megkímél minket azzal, hogy bizonytalanságban tart, mert akkor nem mondhatja azt, hogy tudtuk. Mi, akik már lassan 40 éve elmélkedünk, tudjuk, hogy Jézus Krisztus Isten, és hogy fénnyé válva támadt fel, ezt mi már egy egész életre tudjuk, ez kötelez minket, innen nincs hátrálás, aki megteszi, annak nem lennék a helyében, akkora a bűne. De itt most ebbe ne menjünk mélyen bele, mert úgy megtagadni, hogy tudjuk, a lelki szemeinkkel látjuk, abból már soha-sem jövünk ki győztesen. Míg ebben a homályban vagyunk tartva, és ha a szív és a jóság átüt rajta, majd átburjánzik a hit fénye, bevilágítja az el-mét, és akkor már úgyis megtudja az ember az igazság akkora részét, amit el tud viselni. Ez következményekkel jár, mert a szabad akaratát át fogja adni Istennek, és így él tovább szabadon, de Krisztus vezeti a fizikai világ-ban is. Innen van, hogy a szentek, akik ezt tudták, kettős világban éltek tovább, mert transzcendens létben is volt a lelkük, tudatuk stb., mégsem „isteni rabságban."

Ha a bizonyosság az ő /szent, misztikus, stb./ számára megtörténik, ez még nem azt jelenti, hogy az összes többi ember számára is azzá válik, mert azoknak is ugyanezt meg kéne élniük, amit általában nem akarnak. Vi-

szont ott a hit, van olyan is, aki elhiszi ezt, és úgy hisz, hogy életével bebizonyítja, megvalósítja, és kétkedés nélkül is működik a szabad akarat elhivése és működtetése.

Ez az egész önmagunkon való túllépés nagyon nehéz, mert amikor nagy baj történik valakivel, a szabad akarattal előjönni, hogy ez az ő tetteiben, sorsában régen benne volt, és az teljesedik rajta, amit ő valaha megcsinált, többnyire hirtelen nem lesz elfogadott a számára, sőt…! Rögtön ismét előjön az a nem keresztényi, logikátlan kérdés, miért engedi meg az Úr? Ismétlem, ehhez az Úrnak nincs köze, nem ő idézi elő a bajt. Viszont az jogos kérdés, hogy lehet megszüntetni a karmát? Szerencsénkre meg lehet tenni, csak nehéz. A karmát megszüntetni – szerintem – kizárólag Jézus Krisztussal lehet, aki azt mondta, hogy Ő az ajtó.

Biblia: *János evangéliuma 10,9 Jézus mondja: "Én vagyok az ajtó: ha valaki rajtam át megy be, megtartatik, az bejár és kijár, és legelőre talál."*

Ez igen nagy adománya Istennek felénk, mert van kijárat a körforgásból, mégpedig Rajta keresztül. Ő magából nyit ajtót hazafelé, a Fény felé. Igaz, anyagiakkal, javakkal, népes családdal nem mehetünk, egoval nem férünk be, csak magunkat lecsupaszítva, megalázva juthatunk be. Így már lehetne egy életen keresztül győztesen hazatérni Istenhez. Ezt az esélyt nem szabadna kihagyatni a keresztényekkel, semmiféle dogma miatt sem. Nem beszélve arról, hogy Jézus Krisztus megváltó tettét még nagyobbá tenné az emberek előtt. *Az emberi lény visszajutása Istenhez az egyetlen, ami fontos, ami miatt vallás, hit, stb. van, amiért küzdeni kellene a papságnak is.* Jézus Krisztus kivezetni jött minket a materiális világból, hogy saját maga által, Krisztus követése által ki lehet jutni a vándorútból, a körforgásból. Magából lehetőséget teremtett, de ezt szabad akarattal meg kell ragadni, 100% -ig dönteni kell Krisztus követése mellett.

Így K. Rahnernek igaza van, mert a reinkarnáció gyakorlatilag megállhat, ki lehet lépni, de ez is szabad akarati döntésünk eredménye lehet csak. Ismétlem, Krisztus pont ezért jött, hogy ezt a folyamatot, ezt a kontinuitást megszüntesse, csakhogy nekünk túl kell lépni önmagunkon.[4]

Nehéz elfogadni azt – amit mindig szoktam mondani –, hogy ha valami történik veled, és kérdezed: miért, akkor állj a tükör elé, s megtudod ki a hibás. Kifogásként akkor jön az, ősrégen, vagy négy-öt évvel ezelőtt mit

[4] Ezért is van a lapunk, a Túllépés, ahol segíteni próbálunk az embereknek, hogy a gondolkodásuk ne csak a földi, háromdimenziós gondolkodás legyen. Lépjenek túl önmagukon és engedjék magukat a transzcendens világba is becsalogatni.

tett, nem emlékszik rá, hogyan tegye jóvá?! Valóban, jó válasz. Régen tette, elfeledte, megbocsátott magának, így az neki olyan, mintha nem is ő csinálta volna, mert az ember nem tud ebből a 3D -ből kiszakadni, és oda-vissza gondolkozni. Az, hogy valamit nem birtoklunk, nem tudunk, nem jelenti azt, hogy nincs, és azt sem, hogy nem működik.

Ha az életekben csak rosszakat csináltak, akkor ne várják a jó életeket, mert nem lesz, és akkor hiába mondhatja valaki, hogy 'nem értem mennyi baj ér, pedig semmi rosszat sem tettem' – s lehet, hogy most igaz is... –, 'én olyan jó ember vagyok, nem érdemlem meg.' De igen. Az ember szívesen hárít, főleg Istenre, azt hiszi, hogy igazságtalan vele. Ergo, aki nem úgy gondolkodik, ahogy eddig leírtam, az az ember nemigen tud megbékélni a sorsával, sem Istennel (illetve ritkán).

Joggal merülhet fel a kérdés, akkor mégis nem lenne jó tudni, hogy mi van velem, mi van mögöttem, miket dobáltam fel, ami egyszer csak nyakon csaphat? De igen, bizonyos szinten jobb lenne tudni, és ez a tudás bizonyos fejlettségi szintnél részlegesen be is következhet. Erőltetni nem lehet, csak erre megérett lény tudhatja meg, aki elbírja, és akinek ez a tudás már használhat is. Annak pedig, akinek előbb-utóbb nyilvánvalóvá vált, olyan segítséget kapott, pont abban az időben, amikor kell a lelki fejlődéséhez. Az ilyen ember a szabad akaratát már rég átadta Istennek, és Ő kormányoz helyette, s az irány jó lesz.

Viszont itt van egy nagy kettős csavar.

1. Ha felismeri a hibáit, hogy miért van itt, vagy mi az élete célja, és meg is teszi, hogy javít, nagyon haladhat előre. Szabad akaratából irányítja felfogása szerint az életét – de nem biztos, hogy Isten akaratának megfelelően…– és lassan le is tudja a sötétségeket, jókra cseréli, majd kiegyenlítődik. De nem képez pluszt, ami jóval feljebb vinné.

2. Viszont ha szabad akaratából pl. azt mondja, hiába vagyok penészes, pudvás, koszos lelki fa, de semmi más nem érdekel, csak Isten, akkor az ilyen, ha belemegy az isteni kohóba, elégeti magát, fénnyé válva, külső testi burkában ragyogva dolgozik Istenért, biztosan végleg hazamehet, *mert a karma is elég, és teljesen eltűnik.* Itt ér véget a vándorlás, jöhet a hazatérés.

Ezek tudása és megvalósítása igen nagy segítség, de azt is gondolom, hogy nagyon nehéz megérteni, sőt elfogadni azt, hogy az egyik ember megkapja ezt a jelzést, ezt a lelki, pszichológiai spirituális fejlettséget, a

másik pedig itt sosem fogja megkapni. Ez is kettős: egyrészt karma, másrészt hogyan erőlködik, hogyan használja és mire a szabad akaratát. Így, ez sem azt jelenti, hogy kivételezés van, de valóban különböző múltak vannak mögöttünk, nem vagyunk egyformák sem szellemi, sem spirituális szinten. Itt és most, aki törekszik, és haladni akar, annak sem biztos, hogy teljesen sikerül, vagy nagyon nagyot haladhat, mert ha túl rossz volt a karmája, akkor ez egy jó időre visszatartja. Van felfelé menetel is, pár jó élet után, s ott kezdődik el valami fejlődés, vagy isteni küldött az emberekért cselekszik, így különleges képességekkel érkezett pl. Pio Atya stb. Nem csak kimondottan isteni szolgálat céljából vannak különleges képességek, habár előny a szolgálatra fordítani. Nézzük például Mozartot, kis korától kezdve zenét szerzett, játszott, stb., ezt a képességet, tudást sem most szerezte, hanem hozta magával. Aki nem így érkezett, és előző életében nem volt ilyen előzménye, soha nem lesz Mozart, vagy valami kirívó egyéniség. Tehát ezen kérdések kapcsán fölösleges reklamálni, inkább alázattal meg kell érteni, hogy mi, miért van.

A kérdésre a válasz, hogy van-e szabad akarat, gondolom, most már azt mondjuk, *igen, van. Mondhatom azt is, hogy sajnos van.* Sokkal jobban járna az ember, ha nem lenne, de ez meg abszurdum lenne, mert akkor a földön sem lenne emberi élet. Sőt, világok sem kellenének, mert minek, egyszerűen, ha Isten *nem engedné* meg a kiáramlást, megkötné a szabad akaratot – amit persze nem tesz meg –, s végre nyugalom lenne, az egész játszma véget érne, ha felnézünk az égre, és az univerzumok halmazát látva mind eltűnne, mind bezáródna, halálos örök nyugalom lenne. Kissé meredek, de elmondhatom, a szabad akarat miatt vannak teremtett multiuniverzumok is, ami 3D, és a többi finomabb világok is.

Ez elég hihetetlenül hangzik, hogy a szabad akaratot Isten sem veszi el, nem is akarná elvenni, de a mai tudásom szerint, önmaga ellen nem fordul, mert a lélek, ami Őbelőle jött ki, az halhatatlan és szabad! Tehát a lelkünket, ha gúzsba kötné, akkor gyakorlatilag saját magán is erőszakot, végezne, amit soha nem fog megtenni. Ő a sok távoljáró lélek miatt nagyon szenved, de végtelen hatalmas boldogságában is van. A távol járó lelkek szenvedése fáj Neki, ezért is testesült meg pl. Jézus Krisztus alakjában, hogy hazatereljen minket.

Sajnos nem mondhatjuk, hogy színház a világ, csak úgy olyan értelemben, hogy mi rendeztünk egy kiszakadási drámát, melyet folyamatosan toldunk, húzzuk, életben tartunk, és vele együtt a szenvedésünket is. Isten

pedig szomorúan szemléli az ego elburjánzásnak hatását, az egymás ellen elkövetett kegyetlenségeket, testi-lelki kínzásokat. Igaz, segít, vagy segítene, ha hagynánk, de sokszor meg sem akarjuk hallani, nemhogy elfogadni. Az Isten-ember kapcsolat egy nagy titok, még akkor is az, ha felületesen nem annak tűnik. Olyan mélyen cizellált, hatalmas meglepetésekkel teli, hogy ha egyre-egyre néha rájön az ember, csak bénultan néz, s alig bírja megemészteni. Meghalni, végleg beszüntetni a létünket nem tudjuk – pl. az öngyilkosság dupla gonosztett magunk ellen –, mert ahogy Istené is, a mi lelkünk is halhatatlan. Tehát Isten nem erőszakolhat meg bennünket, hanem megvárja, hogy mi észhez térjünk, és visszamenjünk. Ebből a körből csak a hazamenetel a kiút, s ezt meg kéne érteni, és a dolgokat rövidre zárni, mert különben csak saját szenvedésünket, nyomorunkat fokozzuk.

[5] K. Rahner, uo.: 61. o. „*Ha az ember valóban szubjektum – vagyis felelős, szabad és transzcendens lény, aki önmagára bízott szubjektumként ugyanakkor meg is van fosztva önmagától, olyannyira, hogy nem rendelkezhet magával –, akkor ezzel lényegében már azt is kimondtuk, hogy az ember Istenre irányított lény, aki oly módon van az abszolút titokra irányítva, hogy ez a ráirányítottság lénye állandó alapjaként és tartalmaként magának a titoknak az ígérete. Ha Így fogjuk fel az embert, akkor ez annyit jelent, hogy amikor egy ilyen kijelentésben az "isten" szót használjuk, akkor e szó jelentését csakis és kizárólag ebből a viszonyból ismerjük, vagyis onnan, hogy rá vagyunk irányítva a titokra.*"

[5] Az eredeti mű címe: Karl Rahner GRUNDKURSDESGLAUBENS © Verlag Herder KG Freiburg im Breisgau 1976
Herder Freiburg- Basel- Wien © Hungarian translation Endreffy Zoltán 1982

Irodalom
1. Biblia Szent István Társulat
2. Karl Rahner GRUNDKURSDESGLAUBENS © Verlag Herder KG Freiburg im Breisgau 1976 Herder Freiburg- Basel- Wien © Hungarian translation Endreffy Zoltán 1982
3. Szt. Ágoston Vallomások https://mek.oszk.hu/04100/04187/04187.pdf

Varga Péterné/ Pável Márta, katolikus hittanár, az AQUILA h.r. vezetője, 40 éve az AQUILA kat. közösség létrehozója.
Két könyve jelent meg (Akinek füle van a hallásra, az hallja meg, valamint A misztikus teológia alapjai) és egy Hazafelé címmel folyamatban van. Publikációi megtekinthetőek a www.aqp.hu, AQUILA Magazinban és a Túllépés n.é. lapban, valamint a blogokban.

Szeibert Márton

7 KÉRDÉS, 7 VÁLASZ

Ebben az írásban választ adok néhány a mai korban gyakran felmerülő kérdésre a keresztény hit és Isten létezése kapcsán. A kérdésekre a saját szintemen, a saját meggyőződésem szerint válaszolok, jóllehet egy-egy kérdésre többféle megközelítéssel is lehetne válaszolni, és mások számára talán a másik módszer lenne meggyőzőbb, én most a saját logikámra hagyatkozom, hátha megtalálja az írásomat olyan ember, aki hozzám hasonlóan gondolkodik, és így számára talán ez is hasznos lehet.

1. kérdés:
Engem mint katolikus embert már többször megtalált az a kérdés, hogy mi a különbség köztem, és egy olyan ember között, aki hozzám hasonlóan lelkiismeretesen éli az életét, de nem hisz Istenben, vagy legalábbis nem foglalkozik ezzel a témával.

1. válasz:
Ez a kérdés akkor válik igazán érdekessé, amikor úgy teszik fel, hogy *mi a különbség köztem és egy másik boldog ember között, aki nem hisz.* Azért gondolom ezt érdekesebb kérdésnek, mert ebben már rejtve benne is van a válasz, vagy inkább a valóság hárítása. A valóság ugyanis az, hogy az ember nem lehet boldog anélkül a teljesség nélkül, akit Istennek nevezünk. Amikor a különbségre kérdeznek rá, akkor csak azt tudom mondani, hogy a Lét maga, az Abszolútum az, ami olyan fix pont az életemben, ami lelki stabilitást, biztonságot, egészséget, boldogságot, teljességet, méltóságot, emelkedettséget ad. Mindenkinek a saját érdeke az, hogy ezt a pontot megtalálja, illetve, hogy egyre közelebb kerüljön hozzá. Sokan mondják erre, hogy én ne akarjam bemesélni nekik, hogy ők boldog-

talanok, amikor jól érzik magukat. Isten és a boldogság szétválaszthatatlansága két pilléren nyugszik. Egyrészt filozófiain, amint azt érzékeltettem a fenti válaszból, tudniillik, hogy a teljesség nélkül hiányosak vagyunk és így nem lehetünk boldogok. A másik pillér pedig a tapasztalat, amit elmélkedésben, mély imában megtapasztalunk. Kicsit olyan ez, mint amikor azon vitatkoztak, hogy a Föld lapos vagy gömbölyű. A gömb melletti érveknek voltak filozófiai és empirikus pillérei is. Filozófiai, hogy a gömb a legtökéletesebb test, és ezért a Földnek is gömb alakúnak kell lennie. Érezzük ennek az érvnek a gyengeségét önmagában. De amikor a tapasztalat is ugyanezt támasztja alá, akkor a kettő erősíti egymást, még akkor is, ha a filozófiait önmagában megmosolyogtatónak tartjuk. Filozófiai és konkrét megfogható élmények támasztják alá a boldogságról vallott nézetemet is.

2. kérdés:
Miért van olyan sokféle vallás? Miért mondom a sajátomat jobbnak? Miért ítélem el a másik ember boldogságát, vagy miért feltételezem, hogy az ő élményei hitványabbak?

2. válasz:
Mivel az előző kérdésre lényegében a boldogsággal válaszoltam, ezért ide illő, hogy ezzel folytassuk, hogy miért feltételezem, hogy a másik ember boldogtalan, illetve ez a kérdés akkor válik igazán nehézzé, amikor más vallású ember boldogsága kerül előtérbe. Egy olyan ember esetén, aki nem foglalkozik transzcendenciával, nem keresi a Tökéletes létezőt, vagy egy mindent átfogó szellemet, vagy bármi természetfölötti lényt, akit Istennek nevezhetne, egy ilyen ember elzárja magától a boldogság lehetőségét, mert az ember önmagában tökéletlen, hiányos, sérülékeny, és ezekből eredően boldogtalan. De még egy emberpár vagy egy emberi közösség is az, mert sok tökéletlen együtt sem lesz tökéletes. Viszont egy másik vallású ember esetén, egy olyan létező esetén, aki keresi a boldogság forrását, aki felismeri a saját hiányosságát, aki őszinte, nem csapja be magát, aki bátor ahhoz, hogy önmagával szembenézzen, szóval aki nem csak ájtatos módon, hanem komolyan keresi Istent, vagy aki már megtalálta és folyamatosan azon dolgozik, hogy egyre jobban megismerje Őt, az ilyen embert semmiképpen sem gondolom hitványabbnak. Sőt, egyetlen embert sem gondolok hitványabbnak, mert nem én vagyok a szívek és a vesék vizsgálója. Én csak azt tudom, hogy Isten nélkül nincs boldogság. Más vallás más élményei egy teljesen más embernek talán lehetnek ugyanolyan célravezetőek, mint az enyémek nekem. Fontos azonban mindig tudatosítani, hogy az ember általában nagyon sok aljasságot követ el saját embertársa ellen, nézzük csak meg a történelmünket, és ezért résen kell lenni, amikor egy-egy újkeletű vallás a hálójába igyekszik terelni minket. A Katolikus Egyház hibáiba nem szeretnék belemenni, egyértelmű, hogy sok van, de a 2000 éves történelme alatt rengeteg művelt és okos ember mélyítette, rengeteg ismert és ismeretlen szent

átragyogta, és olyan lény tanításából ered, Jézustól, aki magát Istennel egynek vallotta. Ez nem jelenti azt, hogy más vallásból, például a buddhizmusból ne lehetne az isteni piramis csúcsára feljutni, hiszen a tanítás lényegi része megegyezik, de más-más szimbólumokon keresztül vezet minket felfelé mind az egyik, mind a másik vallás. Európában az európai szimbólumok közelsége miatt a kereszténységet tartom a legcélravezetőbben, főleg azért, mert Jézus személyének rám gyakorolt hatásait szerintem senki nem tudná helyettesíteni, és ez a felemelő isteni kegyelem ilyen erős fókusszal a jelen tudásom szerint csak a kereszténységben található meg. Más vallások egyéb szépségei ettől függetlenül jelen vannak az életemben, azokat nem hárítom el, mert Isten kegyelme sok csatornán keresztül megtalálhat minket. A sokféle kultúra, de még egy kultúrán belül is a sokféle ember egyértelműen sokféle vallást hozott létre, de ez nem jelenti azt, hogy ne létezne egyetlen felső igazság, aminek a különböző vetületeit ragadta meg egy-egy vallásalapító. És sajnos az is gyakori, hogy egy-egy vallás pusztán harácsolási céllal jött létre, kihasználva az ember keresését, a transzcendenciára való ráirányítottságát, hiszékenységét és butaságát együttvéve. Félek tőle, hogy sok ilyen van, de ettől még Isten és az ő igazsága abszolút érvényű, fölöttünk álló valóság.

3. kérdés:
Miért feltételezem, hogy a világ és az abban való kiteljesedés rossz? Miért indulok ki olyan alaptételből, ami szerint én egy alávaló, bűnös lény vagyok?

3. válasz:
Ez már egy sokkal speciálisabb, ritkábban felmerülő kérdés, ami csak hosszabb beszélgetés után, egy-egy félreértett mondatból származhat. Viszont itt is az első válaszomra szeretnék visszautalni. Amikor azt tapasztalom meg, hogy az imában egy új dimenzió nyílik meg a lelkem előtt, amikor a teljességnek egy olyan halvány töredékét megízlelem, amit eddig nem ismertem, de ami felemeli a lelkemet, amikor a világi gondok eltörpülnek a kegyelem fényében, akkor nem tudok más következtetést levonni, mint azt, hogy az ember által ismert háromdimenziós materiális világ csupán egy porszem az Isten magasabb valóságában. Nem szeretnék filozófiai értekezést írni arról, hogy mi a „jó” és mi a „rossz”, de ez a lelki valóság az, ami új értelmet adott számomra a „jó” fogalmának, és ennek a fényében nem tudom a rosszat sem másképp értelmezni, mint ennek a jónak a hiányát, és persze ezt már előttem sokan mások is megtapasztalták, leírták, még akkor is, ha nem pont így fogalmazták meg. (Platón, újszövetségi írók, Szent Ágoston stb.) Rossz tehát az is, ha nem táplálom ezzel a jóval, a fénnyel a lelkemet. Abban hiszek, hogy azért születtünk ebbe a világba, mert ez a legalkalmasabb arra, hogy a jelenlegi szintemen fejlődjek, felismerjem a jót, küzdjek a rossz ellen, az önmagamban levő önzőség ellen, és az Isteni boldogság felé haladjak. Ahogyan én sem vagyok tökéletes, úgy a körülöttem levő világ sem az. De Istenen

kívül semmi sem stabil, semmi sem állandó, minden változik, és ez egy remény arra, hogy mi is változzunk, megtanuljuk a szeretet nyelvét, és önzetlen módon segítsük egymást. Ha úgy gondolok erre a világra, mint egy eszköz, ami erre számomra lehetőséget ad, akkor hálás vagyok ezért. De ez nem változtat azon a tényen, hogy dolgoznunk kell önmagunk és a világ jobbá tételéért. Ha a világban való kiteljesedés csupán az önző vágyak hajhászását jelenti, akkor ezt valóban rossznak tartom, de talán érthető, hogy miért. Ebből származik minden békétlenség az emberek között. Van az emberben egy genetikailag belekódolt önző természet. Amikor csak e szerint éli valaki az életét, és így Istentől eltávolodik, akkor az a keresztény szóhasználat szerint bűn. De nem tagadhatjuk, hogy ez eleve benne van az emberben már a születéskor is, ezért mondjuk, hogy az emberben van egy eredendő rosszra hajló természet. Viszont, ahogy már írtam is, van a lelkünkben egy a transzcendencia felé való vonzódásunk is. Ez a kettőség a keresztény de még a korábbi irodalmakban is megtalálható, és ezért szoktuk egyszerűen a lelki életet jónak, a világit pedig rossznak nevezni. De itt nincs szó arról, hogy a világból el kell mennie mindenkinek remeteségbe, mert akkor a lehetőséget, amiért ide születtünk, nem biztos, hogy megvalósítottuk. A további válaszokban még lesz folytatása ennek a kérdésnek.

4. kérdés:
Miért várja el Isten, hogy a saját akaratomról lemondjak? Miért akar rabszolgákat?

4. válasz:
Ez szintén a speciálisabb kérdések közé tartozik, amit remélhetőleg a fenti kérdés kapcsán már valamennyire megválaszoltam. De itt talán egy másik nézőpontból is megfogalmazhatom a választ.
Isten a legfőbb jó. Senkinek nem akar rosszat, mindenkit boldogságban akar tudni. Jelenlegi állapotunkban (amibe nem ő teremtett bele, erről majd később lesz szó) rászorulunk arra, hogy kiöntse ránk a kegyelmét, hogy a lelkünket táplálja. Ezt folyamatosan teszi is. De ha ökölbe szorítjuk a kezünket, akkor nem tud beleadni semmit. Az öklünkkel szoríthatunk sok egoista vágyat, amibe így nem folyik bele Isten kegyelme. Nem vár el tőlünk semmi nehezen teljesíthető dolgot, de szükség van arra, hogy áldozatokat hozzunk, hogy lemondjunk bizonyos dolgokról ahhoz, hogy adhasson, felemelhessen, megsimogathasson. Kicsit adunk, sokat kapunk. Ez egy folyamat része, ami afelé mutat, hogy Isten teljesen átragyogjon minket. Egy szint után talán már nem fogok olyat akarni, amit Isten ne akarna, illetve akarni fogom én is, amit Isten akar. Ha valaki nagyon-nagyon szeret valakit, és ha ez a szeretet kölcsönös, akkor közösek lesznek az akaratok is. Ez egyfajta egyesülés. Nincs szó rabszolgákról, hanem csak boldog egységről.

„Gondolj arra: Isten mézzel akarja kitölteni lelkedet, hogy kedves legyél. De hová töltse a mézet, ha tele vagy ecettel? Előbb ki kell öntened az ecetet, majd alaposan kisúrolnod a hordót, bármennyire keserves munka is ez!” – Szent Ágoston[6]

5. kérdés:
Miért teremtett Isten rossznak? Miért nem vagyok eleve tökéletes?

5. válasz:
Ez a kérdés abból a szempontból eltér a többitől, hogy a többinél a jelen állapotomra, élményeimre támaszkodhatok, és egyszerű helyzetértékelést kell végeznem a válaszadáskor. Ez a kérdés azonban a miértre kérdez rá, miért van ez a helyzet, mi történt a „múltban”. Azért is eltérő ez a kérdés, mert a válaszom eltér a szokásos keresztény tanítástól, és sokkal inkább hajlik a keleti tanok felé. Illetve ezt részletesebben Pável Márta fejti ki az „Akinek füle van a hallásra, az hallja meg!” című könyvében, ahol mély lelki elmélkedésekre építve mutat be egy racionális teológiai rendszert. Röviden én csak annyit szeretnék itt mondani, hogy a lélek halhatatlan, és ezért egy végtelen hosszú egyenesnek csupán egy apró szeletét látjuk, amikor a földi életünkre tekintünk. Nem Isten teremtett ide, ennyi bizonyos, de az Ő kegyelmének köszönhető, hogy itt lehetek. A fent említett lelki élmények alapján logikus következtetés, hogy a bennünk levő rossz a jótól való folyamatos távolodás eredménye, sok-sok negatív irányú munka gyümölcse. A keresztény vagy egyéb vallások bűnbeesési történetei is mind ezt a témakört járják körbe, bár 21. századi szemmel sokszor primitívnek tűnő történeteket használva. Ebben a rövid cikkben csupán egy kommentem van még ehhez a ponthoz. A világban létező rossz eredetének kérdése lényegében ugyanez. És ez talán a legnehezebb kérdés emberi szemmel. Mitől lesz a Föld gömbölyű, hiszen, ha kinézek a kertbe, akkor síknak tűnik? Olyan pici mértékkel látjuk a saját létünket is, hogy az eredetre való visszakérdezés talán éppoly értelmetlen, mint azt kérdezni, hogy hol van a Föld eleje és vége. Hiszen az nem is létezik, mert gömb alakú. Nem mondom, hogy biztos nincs eredet, vagy nincs vég, de annyival magasabb rendű igazságra kérdezünk rá, amire feltehetően nincsenek meg a szavaink, és az értelmünk ezen a szinten nem alkalmas ennek a befogadására. Az időt talán még a saját dimenziónkban sem értjük jól, hát még ha Isteni magasságokba próbáljuk visszavinni a kérdést. Ettől függetlenül egy darabig még talán nem haszontalan ezen elmélázni, és az agytekervényeinket megdolgoztatni, ahogy erről filozofálgatunk.
De Szent Ágoston végül oda jut, hogy ezen gondolkodni sincs értelme: *„Tehát senki se kutassa a rosszakarat előidéző okát. Ugyanis nem létrehozó, hanem fogyatékossági oka van, mivel a rosszakarat nem létrehozás, hanem fogyatékosság. Mert a Legfőbbtől a legjelentéktelenebbhez való*

[6] Szent János első leveléről tartott homíliájában beszél ilyen szépen Ágoston a lélek istenkapcsolatáról. Forrás: https://st-peters.ca/wp-content/uploads/Homily-for-November-20-2020.pdf

pártolás nem egyéb, mint a rosszakarat kezdete. Továbbá aki az ilyen elpártolások okát igyekszik kikutatni, mivel itt nem létesítésről, hanem hiányról van szó, amint mondottam, nos, az ilyen ember úgy tesz, mint aki a sötétséget akarja látni, vagy a csöndet hallgatni. Pedig mind a kettő ismeretes előttünk, az egyik a szemünk, a másik a fülünk útján. Csakhogy nem külső megnyilvánulásuk szerint, hanem külső megnyilvánulásuk hiánya folytán ismerjük. Tehát senki ne kívánja megtudni tőlem azt, amiről tudom, hogy nem tudom; hacsak nem azért, hogy megtanulja nem tudni azt, amiről tudni kell, hogy tudni nem lehet."[7]

6. kérdés:
Ha a földi életem tényleg csak egy apró szakasz a lelkem számára, akkor miért nem ismerem a múltamat, miért nem látom legalább csak egy néhány korábbi életemet, hogy jobban helyén kezelhessem önmagamat a világban?

6. válasz:
Vannak olyan emberek, akik tisztában vannak az előző életeiknek egy részével. Feltételezhetően azért, mert ők lelkileg olyan szinten állnak, hogy ezt képesek feldolgozni. De az új élet lehetőségét nem azért kapjuk, hogy a régire visszaemlékezve azon is keseregjünk. Az ember egy instabil lény, sokan küzdenek pszichés problémákkal, sokan nem képesek feldolgozni még a gyerekkori traumákat sem. Kegyelem, hogy ez nincs tovább terhelve még egyéb életek keserveivel is. Ha az ember számára hasznossá válik az előző életének a megismerése, ha készen áll rá, ha lelkileg elég fejlett, akkor képes lesz arra, hogy erről információt szerezzen. Addig viszont jobb, hogy az új életet tiszta lappal kezdi mindenki.

7. kérdés:
Isten végtelen szeretete miért nem érteti meg velem a valóságot, miért nem az én nyelvemen szól, miért kell ennyit kutatni az igazságot, elmélkedni és bizonytalan területeken tapogatózni, ahelyett, hogy egyszerűen az én nyelvemen tudatná velem, hogy ki vagyok én, mi a feladatom stb.?

7. válasz:
A kérdést esetleg még megfoghatóbbá tehetjük: *Miért nem maradt Jézus a földön folytatva a csodáit és az isteni tanításának az átadását az emberek számára emberi nyelven?* Szerintem, ha ezzel több embert lehetne Istenhez vezetni, több embernek lehetne boldogabb élete, több ember kerülne emelkedettebb lelki szintre, valamint, ha ezzel nem sértené meg a mi szabad akaratunkat, akkor megtenné. De talán a két feltétel egyike sem teljesülne, de az egyik biztos nem, ezért hát nem teszi meg. Az első feltétel azért nem, mert Jézus tanítása már eleve elérhető emberi nyelven. Ami ennél több, arra a Szentlélek vezet el minket. Ezt Jézus is teljesen egyértelműen megfogalmazta. Ugyanis az igazságnak csak egy alsórendű

[7] Szent Ágoston: Isten városáról, III. kötet, Kairosz Kiadó, Budapest, 2006.: 12. könyv/7. fejezet, 105-106.o.

szintje mondható el emberi szavakkal, és a magasabb szint csak a lélek *anyanyelvével* érhető el.[8] Másrészt, nekünk át kell alakulnunk, finomodnunk kell, hogy képesek legyünk befogadni a magasabb valóságokat. A másik feltétel sem teljesül, mert Isten nem erőszakolja magát ránk. Mi a szabad akaratunk folytán lettünk azok, akik most vagyunk. Ez a létforma az Istentől sajnos eltávolodott. Emberként megszülethetett Jézus, hogy elmondja az igazságot, de nem erőlteti ránk magát ilyen durván. Ha nem kapnánk meg a szabad akaratot, akkor már eleve meg sem születtünk volna. De Isten megengedte ezt a létformát is, hogy a szabad akaratunknál fogva haladhassunk. Most az mellékes, hogy az ember mennyire ösztönlény, mennyire valós-e még a szabadsága, de ha az életek sorait szemléljük, magasabb szintről tekintjük a lényt, akkor biztosan mondható, hogy a szabadság adva van mindenki számára. (Erről persze hossza lehetne értekezni, de ez a cikk nem erről szólt.)

A cikk írója: Szeibert Márton mechatronikai mérnök, az AQUILA Civil Közösség tagja, aki 13 éve végez önkéntes tevékenységet az AQUILA szervezésében. A teológia, filozófia a kedvenc hobbijai közé tartozik. Egyéb írásai az AQUILA Magazinban és a Túllépésben olvashatóak.

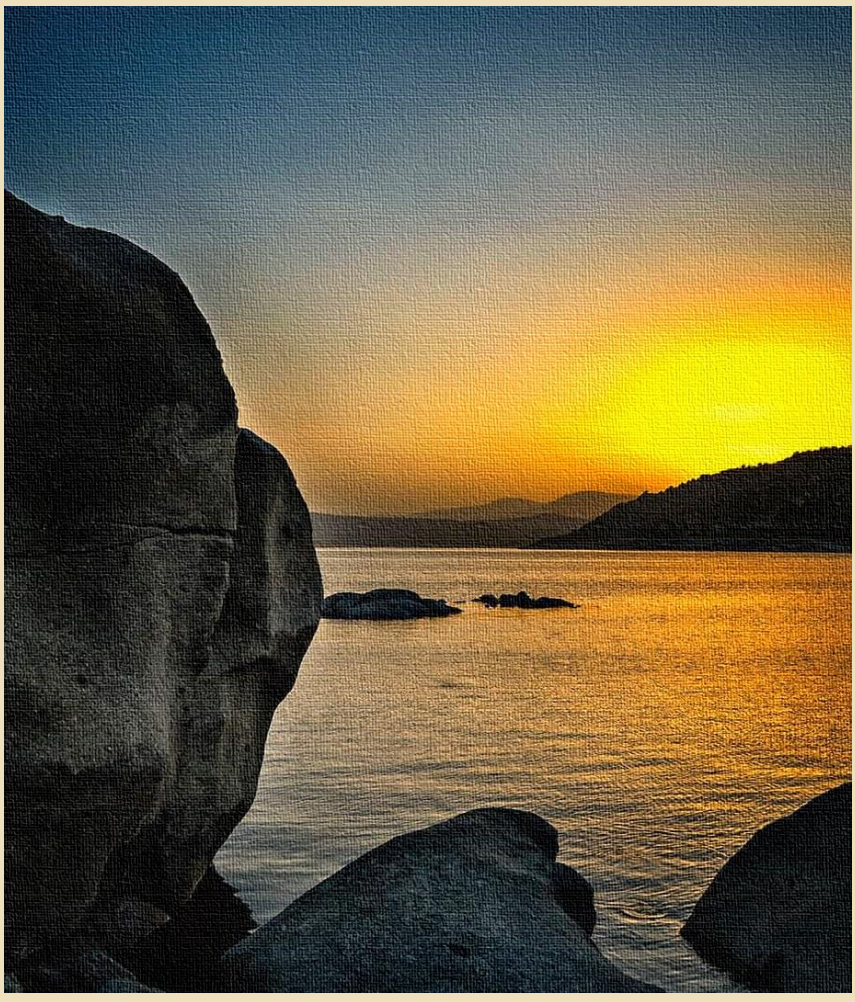

[8] Prohászka Ottokár fogalmazta meg így, hogy *„Az imádság lelkünk anyanyelve; ne felejtsük el soha.”* – Elmélkedés az evangéliumokról, I. kötet, 229. szakasz (Jn16,23)

Pável Márta

A KERESZTÉNY HITRE VESZÉLYESEK-E AZ UFÓK?

Kimondva, kimondatlanul ez kérdés, illetve a tény aggasztja a hierarchikus egyházakat. Sok olyan írást lehet olvasni, hogy az egyházat meg összességében a vallásokat veszélybe sodorja az, ha az ufók nyilvánosságra kerülnek, bizonyította válik, hogy vannak. Ezt a cikket nem az egyházak bosszantására, hanem segítségnek szánom, habár többségük annyira el vannak magukkal, hogy nem fogják a jó megoldási javaslatomat felhasználni, mert ehhez túl kéne lépni önmagukon, amit valószínűleg nem fognak megtenni.

2009-ben a Szentszék asztrobiológiai konferenciát tartott kb. 50 fő részvételével, hogy megvitassák a földönkívüli életet. Pontosan ott mi hangzott el, nem tudhatjuk, de legalább annyi, hogy foglalkoznak a dologgal. A jezsuita Jose Gabriel Funes atya a Vatikán vezető csillagásza a GUARDIEN lapnak 2009. november 11 -én némi magyarázatot adott, hogy miért foglalkoznak ezzel, de szerintem egy elkenős, „politikai", nem jelentős közlés volt. Szerintem sokkal többet tudnak, mint amennyit elmondanak, a közlés csak a jéghegy csúcsa…

Ha nem készül fel az Egyház az idegen lények elfogadására, a hívőkkel való elfogadtatására, nagy káosz lesz. Előre tudatni, beépíteni kell a keresztény tudatába is, hogy akkor mi történik velünk, hogy omlik össze az addigi naivra fogott Istenkép. Mi történik az emberekkel, ha nyilvánosan megjelennek, akár egy erősen transzcendens világképpel, csak azzal…! Az alábbi sorokban ezeket a gondolatokat próbálom egy kicsit körbejárni. Erősen megfontolandó, hogy a felismerés hatására az emberekben mennyire változik meg a hit, és hogyan dől össze a klasszikus zsidó-keresztény interpretálás. (Hangsúlyozom, nekünk van átvezetési módszerünk, anékül, hogy sérülne a hitünk.)

A tömegekben az a kérdés merülhet fel, hogy miért tagadják le az ufókat, amikor nyilvánvaló, hogy vannak. Ennek pár főbb tényezője van, például, az egyik az, hogy ha a földönkívüliek elárulják a titkaikat, akár ingyenes vagy csak olcsóbb energia titkát, akkor az energiaipar nyerészkedői – akik ebből sokszoros milliárdosok – csődbe mennek, és ha így energiához juthatnánk erősen megindulna fejlődés. A másik, hogyha jobban felvilágosult az emberiség, akkor nem tudnának olyan bérmunkát rabszolga szinten végeztetni, felébrednének, tudatosabbak lennének. A nép felvilágosultabb, okosabb lenne. A következő pedig az, hogy a vallások priviléginuma erősen csökkenne – amit már elég torzítottan közölnek az emberekkel az Istenről – egy teljesen más, vizuálisan színesebb, sokkal mélyebb, spirituálisabb képet mutatna az ufók által hozott Istenkép. Ez sem érdeke

a vallásoknak, amik nagyon jól megvannak, és felépítették a maguk hierarchikus piramisait, amihez foggal körömmel ragaszkodnak akár az Istenhit kárára is.
S még egy dolog nagyon megemlítendő, nagyon fontos kérdés, hogy kibírná-e az emberiség azt a traumát – itt főleg vallási értelemben értem –, hogy újra kéne értelmezni az igazi Isten mélységét, milyenségét, hatalmasságát és a ma nekünk adott Istenkép és a valós Istenkép közötti óriási transzcendens, spirituális magasságokat meg lehetne éreztetni az átlag hívővel is. Ez ma még messze nincs így. Erre kellene egyházilag törekedni. Most itt a probléma az is, hogy valószínűleg nem elég mélyen hisznek, az ilyen lebutított formában való közlés miatt, és azok a mélységek, amiket az Istennel kapcsolatban esetleg az ufók közölni fognak erősen mellbevágó lenne, mert ez arányos a fejlettségükkel, felfogásukkal, ami köztünk és köztük ég és föld. / Az a variáció nem fordulhat elő, hogy megtagadnák az Istent, mert ők sokkal jobban tudják a létét, mint mi./ Ezt honnan veszem, hogy merem állítani? Azt ezen a felületen nem tudom bebizonyítani, de így van, ezt biztosra vehetik. Ők nagyon jól tudják, hogy van, mert ez egyértelmű, mert az alap az Isten. Az, ahogy működik a végtelen Isten, és ahogyan nekünk tanítják itt a Földön a vallási alakulatok, az köszönő viszonyban sincs a felfoghatatlan igazsággal. Ha ezzel, az idegen lények nyilvános megjelenésével szembe kerülnének, akkor az egyházaknak nagy feladatuk lenne végre nyitottan, tisztán látni, és előkészíteni akár a dogmák, akár a hittankönyvek, akár az egyéb tanítások nyomán a mélyebb valóság közlését.
Sokáig nem lehet hülyíteni a Föld lakosságát, bármennyire sok elbutított, megfizetett áruló firkász is van, előbb-utóbb ki fog derülni az igazság. Nagyon sokféle lény megjelenésére kell számítani, mert a multiverzumok is lakottak, elképzelhetetlen variációs élettel, akik egy része már itt is van a Földön, meg állandóan itt is volt. Sürgősen kellene az elmét trenírozni a másság elfogadására. Kemény munkával próbálkozni, nevelni, tájékoztatni (írással, mesékkel, filmekkel, tanúvallomásokkal stb.) őket, hogy befogadók legyenek erre az új, másfajta világra.
Vélem, hogy az egyházak pillanatnyilag még egyfajta (hatalom féltési) félelmi állapotában (is) vannak, és az, hogy a Vatikánban idegen lényekkel kapcsolatos tanácskozásokat tartottak egy szép dolog, csak az a kérdés, hogy merhettek-e őszinték lenni, és keményen szembenézni a tényekkel.
Jó lenne tudni, hogy hol tartanak, a félelmen kívül elengedték-e a megkövesedett nézeteiket? Sajnos, nem hiszem, lassan mozdulnak. Egyháztörténetből is tudjuk, hogy nagyon nehezen engedik el a különböző téves világi képeket, pedig most is sürgősen el kéne engedni, és ijesztően széles körben túlságosan sokat kéne „átmagyarázni", s ez, ha nem elég okosan

kidolgozott a változtatás, szétesést is okozhatna. A változtatáshoz idő kellene, de az meg már nem nagyon van.
Van jó pár dolog, amit helyére kellene tenni, de csak pár példa az alábbi bibliai idézetnél: [9] Ter 1.26 *Isten újra szólt: "Teremtsünk embert képmásunkra, magunkhoz hasonlóvá. Ők uralkodjanak a tenger halai, az ég madarai, a háziállatok, a mezei vadak és az összes csúszómászó fölött, amely a földön mozog.*"
Ez a rész sok félreértére adott alkalmat. Megjegyzem, az ember semmiképpen nem úgy néz ki, mint Isten, mert ha így lenne, baj lenne az Istennel, ami lehetetlen! Jézus Krisztus csak a mi formánkat vette fel, hogy kommunikálni tudjon velünk, de nem kizárt – sőt biztos –, ha más lényekkel is akar kommunikálni, akik kimondhatatlanul nagy számban és formában léteznek, – de mind Isten lelkét hordozzák, ahogyan mi is –, akkor pl. a szürke lények, a nagy fehér vagy gyíklények stb. formáját veszi fel. DE mindig ugyanannak az EGY VÉGTELEN Istennek a testet öltése történik, mindenkinek aszerint, mit fog fel, mit ért meg, milyen formát vett fel.
Tehát *a magunkhoz hasonlóvá* a teremtésnél jelenik meg, kérdés, hogy ez és a többesszám mit jelenthet, holott valódi Isten csak egy van! Ha az egzegéták elhagynák a szó szerinti magyarázatot, és rugalmasabb, allegorikus magyarázatra cserélnék, már közelebb lennénk a megoldáshoz.
(Igaz ezt is már több cikkben többször leírtam, érintettem, de ismét kell, mert nem jutott el, ahova kell, s itt is egy kicsit engedni kell a felfogáson.)
Úgy gondolom, hogy a mi célunk (AQUILA h.r.) egyrészt a katolikus szemlélet mélyítése, transzcendenssé tétele, és hogy alkalmassá legyen a más lények befogadására is anélkül, hogy bárkinek hitét kéne vesztenie. Az AQUILA h.r. csoport tagok már tudják az ufók létét, ami összeegyeztethető a katolikus hitünkkel. Nekünk az a stílus, ami a hitre hivatkozva kizárja az ufók létét, az szemforgató, elvetendő. Ezt ma az egyházban nagyon sokan nem is értik meg, a gőg miatt nem akarnak eddig „lehajolni", hogy megértsék. Pedig amire Isten rávezetett minket elmélkedésekben, az lenne az egyháznak menekülés az idegen lényekkel kapcsolatos helyzetből is.
Visszatérve a több Istenhez, rugalmasan gondolkodva, megengedhetjük azt a feltételezést ennek a magyarázatára, csak hipotézis-szerűen: mi van akkor, ha a végtelen Isten, – aki ugye mindig munkásokat keres az aratáshoz, meg az evangelizációs, missziós területre küldi az embereket –, az ember kialakításához magasan álló szellemi lények munkáját vette igénybe, akik emberszerűek is lehettek, és ők kísérletezték ki itt a Földön a mai emberformát. Mindezt Isten parancsára! Nem Isten néz ki így, nagyon alázatlan lenne a többi elképesztő sokaságú lénnyel szemben. Igen sok

[9] Biblia Szt István Társ. Teremtés könyve

univerzum, dimenzió, és igen sok megnyilvánulási formája van az isteni lelket hordozó lényeknek, *senki sem tulajdoníthatja ki magának az Isten formáját, ami nincs is, mert Isten örök és anyagtalan, ergo formája sincs, mert nem tér-időben létezik, mert Ő attól független*. Amúgy is, folyamatosan változunk, módosulunk, s messze nem tökéletes a testünk, de akiknek ez kell, ez van.
Nem kell felháborodni ezen az alapon a többesszámon, hogy isteni küldöttek embert alkottak, Isten akaratából, hogy legyen a lelkeknek valamilyen formába belemenni, ha éppen ezt akarják, ez vonzza őket. Ezek az emberi testet megalkotó isteni küldött lények, elképzelhetetlenül magasabban állnak, mint mi, s ez a fejlettség átmegy egyfajta önzetlen szolgálatba, amivel az Isten akaratát teljesítik. Akiket Istennek vesz a Biblia, ők nem szó szerinti Istenek, hanem az Istennek magasrendű fénymunkásai, szolgái, és ezek a lények teremtik meg azt a formát, amibe ma emberi lélek költözhet. De ők nem hagyják abba a tökéletesítést, az idők folyamán többször módosították már, és ma is folyamatosan módosítják. Ez nem egy sötét dolog, amit írtam, mert egy példa; gondoljunk arra, hogy amikor Dél Amerikában vagy Afrikában leszálltak a helikopterrel, a bennszülöttek, akik még az életben nem láttak helikoptert, azt vélték, hogy akik azzal jöttek, Istenek. Letérdeltek, imádták őket. Miért gondoljuk, hogy mi, kicsit fejlettebben ugyan, de idegen lények leszállását minősítjük ennek, holott a valódi Isten iszonyúan más, *ők csak a küldöttei*. De itt nem célom az, hogy most erre bővebben kitérjek.
Ter 3.5 Isten jól tudja, hogy amely napon abból esztek, szemetek felnyílik, olyanok lesztek, mint az istenek, akik ismerik a jót és a rosszat."
A teológusoknak az ősbűn kérdése is probléma az ufókkal kapcsolatban. Nem itt, de tisztázni kell részletesen mi az „ősbűn". Röviden az, *hogy az ego miatt kiváltunk, elvándoroltunk Istentől*. Itt kígyó, almafa, egyebek nem játszanak, és ezt ne is várjuk semmiféle idegen lénytől. A fenti bibliai rész attól akarja megóvni a teremtett embert, mondhatnánk, bolondbiztosra mentek, mert tudták, veszélyes is lehet az ember magára (lásd atombomba). Akik küldöttek voltak, és hosszú idő alatt kikísérletezték az emberi formát, rájuk inkább azt mondanám, a formájuk változtatható volt és ők tudták szemlélni az Urat. Ezt kezdetben nekünk embereknek is megadták (sokkal finomabbra akarták alkotni), mindaddig míg engedelmes, és nem lesz ön- és közveszélyes. De mikor csalódást okoztak – mert ugye a szabad akarata minden lénynek megvan – az emberre került a bőrköntös = ez a test, amiben most létezünk. Az Isten lelkét hordozó lények – köztük a Sátán is – olyan tévedésben van, hogy ő is Isten; sok ember sokszor tévedésben él, magát isteníti, akár a szó szoros értelmében is…
Ter 3.10 Ő így válaszolt: "Hallottam lépteidet a kertben, s féltem, mert meztelen vagyok, tehát elrejtőztem." Ter 3.11 De ő így szólt: "Ki adta tudtodra, hogy meztelen vagy? Ettél a fáról, amelyről megtiltottam, hogy egyél?...."

Ter 3.21 *Az Úristen pedig bőrből ruhát készített az embernek és feleségének, s felöltöztette őket.*
A bőrből készült ruha (a testünk), a szemeinket is elhomályosította, képességeinket is leszedte stb., lealacsonyodtunk az engedetlenség miatt. /A jóindulat megvolt, de vélhető volt, hogy partizánakciókat végzünk, ahogyan máig is folyamatosan ez megy./ Innen egyenesen következik: ha más lények másként (okosabban, engedelmesebben) viselkedtek, sokkal több spirituális lehetőségük maradhatott meg. Többre képesek, de mint mindenütt, persze ott van a negatív erő is. Így ne várjunk el azonosságot, inkább rugalmasan, mélyebben, intelligensebb megértéssel kell kezelni, ha teljesen másfajta lényekkel találkozunk, mert az illogikus lenne, ha ugyanilyenek lennének.
Most az más lapra tartozik, hogy nem vagyok elégedett az emberrel, mint testi egységgel sem, lehetne sokkal jobb, stabilabb, de lehet, valamiért ez kell (pl. ha tovább élne jobban kiokosodna a bűn elkövetése ügyében), kár.
Nos, most ha visszatérünk arra, hogy nem probléma, hogy ennek a teremtő munkának kiutalása megtörténik, nem probléma az, hogy rosszul értelmezte az ószövetség népe, hiszen nem láthattak tisztán. Gondoljuk meg, hogy még a mi korunkban, a 21. században se látnak tisztán az emberek, sem az őket tanítók, hanem csak félre magyaráznak sok mindent, s aki másként gondolkodik, azt valami módon megsemmisítik. Azt gondolom, hogy ezt kell sürgősen megváltoztatni ahhoz, hogy reálisan, félelem nélkül lássák be, jöhetnek más lények, jönni is fognak, földi élet nem egy bezárt dolog, hanem szervesen része, egy icipici atomja vagyunk az egésznek. Akár sérti a hierarchikus elképzeléseket, érdekeket, akár nem az abszolút nem érdekes, megakadályozhatatlanul változik minden, és el kéne fogadni, hogy minden mindenben van, és minden mindenre hat és nem vagyunk külön sziget. A földi dolgok (törvények, dogmák, jogszabályok) nem lesznek univerzális értékűek, kivéve az isteni parancsokat, mert az örök. Megjegyzem, ha nyilvánvalóvá válnak az idegen lények, senki ne várja, hogy ismerjék a Bibliát, nekik másfajta van, olyan ami az ő életükre íródott üzenet.
A sötét földi erők bárhogy is képzelik a maguk emberi jogait, a humánumot, szabadságunkat sértő vágyaikat, Isten be fog avatkozni, mert ez túlmegy minden határon, nem fér bele az ittlétünk céljába. Ezek a sátáni működések, tervek valahogy dugába dőlnek[10], nem ezért teremtettek lehetőséget nekünk, embereknek.
Van-e félnivalójuk az egyházaknak? Ha sürgősen nem változtatnak, akkor végük lesz, de ezt nem hiszik, ahogyan a sokféle spirituális világokat sem.

[10] Lásd az orosz ukrán viszályt, ami ha az orosz győzelmével végződik, az egy pólusú sötét vágyaknak vége szakadhat, legalábbis egy időre.

Nyitni kéne. A folyamatosan kialakult torz képtől, amit a vezetők a maguk javára szép lassan felállítottak (pl. donatizmus kérdése), és attól a szellemi szinttől, ahol a papok többsége ma tart /tisztelet a kivételnek/ csak pusztulás lesz, ahogyan nyilvánvalóvá válik a szélesebb igazság megismerése. Igaz, ez ellen sokat tesznek, hogy titokban maradjon, de nem fog.

Nem légből kapott, amiket írok, le lehet ellenőrizni. S.I.V. vatikáni szervezetnek utána kell nézniük és látni fogják, sokkal komolyabb ez az egész, mint eddig gondolták. Tudott erről XXII János, XII Piusz pápa, és minden bizonnyal a többi is, nem véletlenül van Vatikáni Csillagvizsgálójuk sem. A baj szerintem az, hogy inkább titkolóznak, mint megoldanák a dolgokat. (Íme, itt egy segítségem.)
Igaz, az emberek spirituális szinten a világra nyitottság tekintetében nagyon le vannak nyomva, sőt egyfajta babonásság is van. Ha valaki újat mer adni, az sátáni, szekta, írjuk le, üldözzük. Tapasztalom, ez megy, de ezzel is csak maguknak ártanak.
Viszont vannak nyitott emberek, akikkel egyházi előljárók alig törődnek, mert kellemetlenek, pedig ezek az emberek fogják tovább éltetni a Jézus Krisztus adta kinyilatkoztatást, az Istenben való mélyebb hitet. Úgy érzem, ezek közé tartozik a mi közösségünk is, aminek feladata a szemek, lelkek nyitogatása a megmaradásért, a gyümölcsöző továbbjutásért.
Ismét el kell mondanom, az egyházak a cizelláltabb igényeket nem is akarják felvállalni, így, ahogyan tapasztalom, maga Jézus Krisztus veszi kezébe a nevelést, irányítást elmélkedési módszerrel, és lélekben való közvetlen utasításokkal.[11]
Az egyházaknak, ha meg akarnak maradni, széles sávban teríteni kéne a tudást, mélységek szerint és bevezetni a másfajta jövőbe. Helyette struccpolitikát folytatnak, nem vállalnak fel semmit – legalábbis így tapasztaljuk… –, valószínűleg inkább azt gondolják, tudomást sem vesznek a kellemetlen dolgokról, majd elmúlnak. Igen, el fognak, velük együtt.
Arra sajnos nem gondolnak, hogy Isten nem a poshadt semmit akarja, hanem az embereket vissza akarja kapni, s nem is értem, hogy mernek ennyire kényelmes butaságban, de nagy megelégedettségükben élni. Nem ezért papok, így nem teljesítik a kötelességüket, de nemcsak ezügyben, hanem általában egyre kevesebb keresztény hívő van, terjed a mohamedánizmus. Nem akarnak tovább nézni, a világ fejlődését követni, az elkövetkező időkre készülni, márpedig eljön az idő az ufókkal kapcsolatban való szemebnézésre is. S mivel ők sem teszik, az embereket sem készítik fel.

[11] Tudom itt a normalitásunk is szóba jöhet, valóban eltérünk a jelen emberi normától – mindez Isten akaratából és segítségével –, és ez nem gőg, ez tény, amit mi ki merünk mondani, és fel merünk vállalni.

A világ részéről pár jó ufós film előkerül, az segít valamit, de a valláson nem fog. Pedig szépen, apránként, lassan felkészítve ezt nyilvánosságra kéne hozni, minden szinten előkészítve az emberiséget, de ez pillanatnyilag még várat magára. Isten elmélkedésben súlyos tudást adott, olyan szemléletet, amit ha használnának, megrázkódtatna, de nem roskadna össze az egyház(ak), ha megjelennének a lények, ez a mi szemléletünkbe beépíthető, mint ahogy leírtam pár dolgot.
Ahogyan velünk gondolkodtat Isten, az elfogadható, nincs vele gond, attól még ugyanúgy katolikusok vagyunk. Annak ellenére, hogy nem áll távol annak a beépítése, hogy amikor Istennek szolgálat kell, akkor magasabb rendű lelkek segítenek, hogy időnként ide születnek.
Isten immanensen és transzcendensen állandóan itt van, minden teret betölt a mi kisajátított „mazsola" világunkat körbe ölelve. Igaz sok dolgot – ami központi jelentőségű pl. katolikus egyházi tételek pl. testiség fontossága, formavilághoz ragaszkodás, ok nélküli tisztelet és ezzel lezárásunk stb. – levett rólunk, és sokkal messzebbre vezetett azzal is, kitárta a végtelent, és gondolkodásra, rugalmasságra késztet.
Alappá tette, hogy Istennel lehet beszélgetni, meg az Isten lelke mi is vagyunk, és mindegy, hogy milyen fejlettségű lények jönnek, ha ők látják/érzékelik, hogy beszélgetünk Istennel, akkor tudják milyen nyitott, elmés ember vagy. Ha az emberi lény, szellem, pallérozott, Isten felé hajló, akkor ők is így fognak kezelni. Ez ugyanúgy működik, ahogy az embernél a similis simile. Így kapcsolatot a Földön mi hiába keressük, nem mi döntünk, hanem minket választhatnak, ha értelmesnek, befogadónak ítélnek. Addig – az egyházak is nyugodtan alhatnak, nem tehetnek semmit – ameddig az állam irányítók, a társadalom, a különböző egyházak nem fejlődnek fel az elfogadásig. Ma a sokféleség elfogadása megragadt a háromdimenziós horizontális, nulla szinten. pl. szexuális kifacsarások elfogadása, piercingek bárhova tétele, bizonyos szavak -s egyre több…- betiltása stb. Csupa siralmas dolog, nem ez lenne az aktuális lécmagasság, sokkal többre kellene emelni és erkölcsileg is többre tartani a létünket, hogy ne legyünk nyomoronc, leépült emberi társadalom.
Nem tudom, mennyire fejlettek lelkileg az idegen lények, de az biztos, hogy ott sincs homogenitás, mindenféle lesz, vallásilag is, s ezzel még csak nehezül a helyzet, mert a földön, akik Isten ellen vannak, egy homokszemet is felfújnak, csak nekik legyen igazuk, ezt naponta láthatjuk, hogy így van. Nekünk embereknek kell sürgősen lépni.

MORÉ BALÁZS EGYRE CSENDESEBBEN

Van egy másik világ, létezik,
a tenger alatt, a tenger fölött,
a zúgó hullámok mögött
egy másik világ rejtezik.
Aki ismeri, nem beszélhet róla,
mert ez a legnagyobb titok.
Takarjátok el arcotok,
ha mégis eljönne az óra…
Én láttam, és szemem elvakult
a nagy fénytől, amely ott ragyog!
Azóta néma és vak vagyok,
a kulcs a tengerbe hullt.
Ha tudnád, ha csak megsejtenéd,
hogy a felszín alatt mi rejtezik!

Vagy egy másik világ, létezik –
és egyre csendesebben int feléd.
(A pleterjei karthauzi kolostorból)

Kép forrása: FB

Varga Péterné/ Pável Márta, katolikus hittanár, az AQUILA h.r. vezetője, 40 éve az AQUILA kat. közösség létrehozója.
Két könyve jelent meg (Akinek füle van a hallásra, az hallja meg, valamint A misztikus teológia alapjai) és egy Hazafelé címmel folyamatban van. Publikációi megtekinthetőek a www.aqp.hu, AQUILA Magazinban és a Túllépés n.é. lapban, valamint a blogokban.

Márkus Edit
ÉLETFELADAT

Az ember élete során kutatja, mi értelme az életének, milyen céllal született e világra. Ha nem is kutakodik, akkor is szembe jönnek vele lehetőségek, kialakulnak pillanatnyi, rövidebb vagy tartósabb ideig elérni kívánt célok. Ezeket próbálja elérni, s teljesedésüktől függően ítéli meg az életét jónak, rossznak, tartja magát boldogtalannak vagy éppen sikeresnek.
A következőkben e feladatokat szeretném jobban megvizsgálni azzal a nem titkolt céllal, hogy ezen célok természetét jobban megismerve csak a lényeges igazi feladatok maradjanak fenn a rostánkon, amelyeket teljesítenünk kell. Azon ontológiai tétel nyomán, hogy a létező a Létből részesedik[12], kijelenthető, hogy céllal születik meg az ember, s életében teljesíteni kellene ezt a célt, enélkül nem megy át az élet vizsgáján.

[12] http://lexikon.katolikus.hu/O/ontol%C3%B3gia.html

Az önbeteljesítés céljai

A világ minden pillanatban sugallja, önti ránk az újabb elérendő célokat tárgyak, lehetőségek formájában. A színes, vonzó palettának azonban köze sincs életünk feladataihoz. Vagy csak első látásra tűnik úgy, hogy ez lesz az igazi feladatunk. Ezen célok természete az, hogy teljesítésük után űr marad az emberben, újabb célt keres magának. Ezen célok mellett sokszor makacsul kitartunk annak ellenére, hogy megvalósulásuk várat magára, vagy éppen rossz következményeket von maga után.

Ha csak lépcsőfoknak vagy eszköznek fogjuk fel ezeket, akkor jó úton járunk. Egy állás betöltése, egy autó megvétele segíthetnek nekünk, de itt nem a célért élünk, hanem a cél teljesítése visz minket közelebb az igazi feladatunkhoz. Javít vagy éppen ront az életminőségünkön. Hiszen ebben a körben kell vizsgálnunk a nem teljesedett célokat is. Azokat a tárgyakat, lehetőségeket, kapcsolatokat, amelyek elúsztak előlünk. Minden vágyunkat egy transzcendens szemüvegen keresztül kellene megvizsgálnunk. El kellene távolodnunk a kívánságtól, akart tárgytól vagy hőn áhított céltól, s hagynunk kellene a más nézőpont beáramlását. Aquilai szemlélődésben erre lehetőség nyílik: az ember fókusza hirtelen máshova kerül, a lélek felszabadulást él meg, hiszen kialakult csőlátása megszűnik az adott dologgal kapcsolatban.

A szemlélődő érintettsége úgy mondhatnánk, hogy 'léket kap', s az akarat hálóján nyílt résen be tud áramlani a transzcendens valóság tisztasága. Egy ilyen tapasztalat után a szemlélődő végképp el tudja engedni a saját maga által kitűzött célt, nemcsak bele kell nyugodnia annak elvesztésébe, hanem a cél utáni sóvárgása is megszűnik.

P. Márta[13] hasonlata segített még inkább megérteni az ilyen helyzet természetét: a szülő sem engedi, hogy gyermeke megkapja azt, ami az életébe kerülne. Például nem engedi, hogy kiszaladjon a labda után az úttestre. Más a látószögük ezért értetlenkedik, duzzog a kisgyermek, és azért hajthatatlan, s nem enged a kérésnek a szülő. Így ebben a helyzetben az Isten sem fogja megengedni e magunk alkotta cél megvalósulását életünkben. Magunkra kisgyermekeként tekinteni pedig megszabadít önmagunk által elképzelt fontosságunktól, és újra megerősíti, hogy milyen gondoskodásban részesülhetünk, ha a transzcendencia felé nyitunk.

A kegyelmi állapot azonban elveszíthető. Ha kellő akarattal mégiscsak kikényszerítünk egy nem kívánt célt, akkor ez a védőernyő elenged, hiszen szabad akaratunknak vagyunk kitéve. Onnantól kezdve ok-okozat hálózati csapdájában fogunk szenvedni, s sokszor elsőre nem is látszik még a káros hatás, csak évekkel később láthatjuk, hogy pókhálóba teljesen belegabalyodva próbálunk evickélni. E szorult helyzetből is van lehetőség kijutni, csak el kell viselnünk a negatív következményeket is, alázatra van

[13] AQUILA h.r. vezetője

szükség a megálljhoz, a hátra tekintéshez, és erőre van szükség a változtatáshoz.

Magunk választotta életfeladatok

Életünk során feladatunk megtalálása nem egyszerű. Sürgetni, kikényszeríteni nem lehet ennek nyilvánvalóvá válását. Ha nem vagyunk készek a felismerésére, akár véglegesen eltávolodhatunk tőle. Önjelöltként olyan feladatok elvégzésébe is bonyolódhatunk, melyek sehova sem vezetnek vagy akár végzetese katasztrófát jelentenek saját magunk vagy a többi ember számára. Ha magunk választunk feladatot, akkor a mi látószögünkből ítéljük magunkat alkalmasnak a feladatra, s igazítjuk életünket. Teljes vakvágányra vezethetjük ezzel az eredeti szándékot, s az életünket, illetve a környezetünkre gyakorolt hatás miatt a többiek életét is, ha elég nagy feladatot jelöltünk ki a saját magunk számára. Vegyünk egy kisarkított példát: kitűzőm magam elé célként, hogy misszionáriusként Afrikába megyek. Ezért felszámolom ingóságaimat, házamat, elhagyom a családomat, felmondok a munkahelyemen, majd a legnagyobb jószándékkal vezérelve nagy reményeket fűzve a sikerhez elindulok térítő utamra. Mivel nem kérdeztem meg vagy nem tudtam megkérdezni előtte Istent, hogy helyesen cselekszem-e, ezért csak a megérzéseimre hagyatkozhatom. Jó jelnek veszem, ha egy-kér ember hajlandó meghallgatni, és először talán csak leküzdendő akadálynak, ha mégsem figyelnek rám. Az a jó szándék vezet, hogy Isten számára megnyerjem az embereket. Mégsem kíséri áldás az utamat. Isten nem ezt vagy nem így kérte tőlem. Így utam közben sem tudok Tőle segítséget kérni, saját magam vaksága miatt. A jószándékom félrevezet, önjelölt prófétaságom csak az ego megnyilvánulása ebben az esetben.

E ponton meg kell állapítanunk, hogy olyan értékes ez ember élete, hogy értelmét sem tudja egyedül megfejteni, a benne élő transzcendencia nélkül csak egy kiaknázatlan lehetőség példája, amely egy vezető nélküli járműhöz hasonlatos. Nagyon jól tudna ez az autó száguldani, utasát a megfelelő helyre tudná szállítani, de nincs, aki vezesse, vagy ha van is egy személy, aki a kormány mögé merészkedik nem ismeri az utat, összevissza irányítja a járművet. Isten által számunkra kijelölt feladatokat.

Végül rátérek az életfaladatra, arra, amit valóban Isten jelölt ki számunkra. Külsőleg talán sok mindenben mutathatna hasonlóságot az előzőekben tárgyalt önmagunk által kijelölt nemes célokra, mégis alapjaiban tér el ettől. Ha az Ószövetség prófétáit vagy az Újszövetség szentjeit nézzük, hamar megérthetjük, mi is ez az alapvető különbözőség. Jónás próféta egyenesen menekült a rábízott feladat elől, olyan messzire futott Isten elől, hogy végül a „karjaiba" futott, megadta magát Neki.[14] Hosszú volt

---

[14] Jónás könyve 2,4-8 „*A mélybe vetettél, a tenger mélyére, körülvett az áradat; örvényeid és hullámaid összecsaptak fölöttem. Így szóltam: Elvetettél színed elől. Bárcsak*

számára az elfogadás útja. Abból az emberből, aki csak egyszerűen akart élni, Isten szófogadó hírvivője lett. Nem tett már Isten szavához még egy hangot sem, tisztán azt adta át, amit Isten kért tőle. Számunkra oly kedves Szent Teréz példáját is megnézhetjük. A tettrekészsége már kicsiny korában is megmutatkozott. Testvérével hősies elhatározásra jutottak, elindultak a mórok földjére.[15] Ott forrt már benne az az indulat, amit még akkor nem értett, érezte, hogy feladata lesz, de a megfelelő formáját csak később mutatta meg neki Isten. Harctérre ment, de nem a mórok ellen, hanem a lustaság, a hamisság, az eltunyulás ellen vette fel a harcot. Megreformálta a karmelitákat, s a friss, új szellemben alapított kolostorokat. Lelki öröksége pedig a szemlélődés nagy kincse, az a közvetlen, minden hamisságtól mentes párbeszéd Istennel, mely által az életfeladatunkat is meghallhatjuk. A tiszta forrásból eredő belső sugallat olyan természetű, hogy nem hagyja nyugodni az embert. Mélyről szakad fel a lélekben, és addig nem hagyja békében, amíg nem teljesíti a kérést. Sokszor a feladatnak csak a következő állomását láthatjuk, s a nagy egész terve még nem rajzolódik ki a szemünk előtt. P.Márta szokta mondani, hogy a nagy autópályán, amin haladunk, csak egy útszakaszt, s annak is talán csak egy sávját láthatjuk be. Azt kell teljesítenünk, amit Isten mond nekünk. Nem is biztos, hogy a feladat végzése közben értjük pontosan, miért is kell tennünk azt, amit kérnek tőlünk. Alázat, odafigyelés, újra tervezés, rugalmasság, lankadatlan lendület mind-mind nagyon fontos jellemvonások, ami nélkül nem tudjuk az életfeladatot elvégezni. Persze nem sikerrel kirakott útról van szó, hiszen a jó megvalósulását a rossz próbálja lépten-nyomon gátolni. Nem szabad meghátrálnunk akkor sem, ha közvetlen vagy akár tágabb környezetünk bolondnak kiált ki minket, vagy jobb esetben furcsán néznek csak ránk. Meg kell bizonyosodnunk, hogy valóban Isten kérte-e tőlünk azt a feladatot, és ha erről megbizonyosodtunk, tennünk kell. Nem lehet megállni. A megállás eben az esetben elbukás. Hiszen kiemeltettünk egy feladatra, világot gyújtottunk már lelki szobánkban. Ha ezt a fényt eloltjuk, nagyobb sötétség támad, mint előtte volt. Embert próbáló az is, hogy a feladat sikerességét nem biztos, hogy meg fogjuk érni. Részei vagyunk egy nagy Egésznek, nem a mi dolgunk a sikerességgel foglalkozni. Akadályok jelentkezésekor újra és újra megkérdezhetjük Is-

---

meglátnám még szent templomodat! A vizek torkomig hatoltak, körülvett a mélység, hínár borítja fejemet a hegyek tövében. Leszálltam a föld alatti országba, a régmúlt idők népei közé, de kimentetted a pusztulásból életemet, Uram, én Istenem! Amikor elcsüggedt a lelkem, az Úrra emlékeztem, és imám eljutott színed elé, szent templomodba."

[15] Teréz második bátyjával, Rodrigo de Cepedával akartak a mórok földjére menni, hogy mártírok legyenek.
http://www.studiolum.com/hortus/fountain/hu/history/biographies/teresa.htm

tent, biztos, hogy jól értettük, mi a cél, mit kell tennünk, de úgy kell kérdeznünk, hogy a válaszára teljesen oda kell figyelnünk. A kérdéseinkkel csak még inkább szeretnénk megérteni a feladat kivitelezését, nem pedig magát a feladatot kérdőjelezzük meg. A feladattól a próféták azért is féltek, mert ismerték az embert. Tudták, mire számíthat az, aki tükröt tart társai elé. Isten hírnökei általában nem természetes halállal haltak meg, a világ próbálta eltűntetni a nyomukat. A feladat megtart minket, Isten vigyázza lépteinket. Szűken csak az emberi életet nézve úgy tűnhet, hogy a feladat teljesítése után Isten magára hagyná az emberét. Nem cserben hagyásról van szó, hanem ezen földi élet befejezéséről. Talán máshol nagyobb szüksége van Istennek már az emberére, máshová viszi, vagy éppen engedi, hogy Nála megpihenjen egy kicsit, mielőtt újabb küldetésben részesíti. Kegyetlennek tűnik mindez emberi szempontból? Nem jó a látószög, ha ezt érezzük. Ennek átfordítása embert próbáló feladat, nem is ésszel fog sikerülni, hanem a feladat közben fogjuk azt érezni, hogy megnyílik valami új, végtelen látószög, amelynek fényében másként tekintünk magunkra, életünkre, szeretteinkre.
Végül egy utolsó kérdésre adott lehetséges válasszal zárnám le az életfeladat témakörét, mely persze korántsem teljes, csak néhány főbb vonás felvillantására tettem kísérletet ebben az írásban. Boldog-e az életfeladatát teljestő hívő ember? Igen, boldognak mondható a transzcendens látószögből. Annak az embernek az életét az Isteni „kirakós" egy darabkájának tekinthetjük, melynek nem titkolt célja, hogy minden egyes darab a helyére kerüljön, teljes legyen.

A cikk írója: Márkus Edit, az ELTE-n diplomázott francia és történelem szakos tanárként. AQUILA h. Rend alapító tagjai között van. Ez idáig rövid írásai jelentek meg az AQUILA Magazinban

Impresszum

Kiadó: AQUILA Civil Társulat, 1222 Budapest, Zakariás József u. 3.
Kiadó: Varga Péterné/Pável Márta, Szeibert Márton
Honlap: www.aqp.hu
E-mail: varga.marta@aqp.hu
Telefon: +36 20 7777440
Nemzetközi azonosítószám:
HU ISSN 2064-7700
Bankszámlaszám:
UNI-CREDIT bank
10918001-00000038-58540003
Fő- és felelős szerkesztő: Varga Péterné/Pável Márta,
Főszerkesztő helyettes: Szeibert Márton
Főmunkatársak, szerkesztők/lektorok:
Nagy Varga Katalin, lektor
Rizmayerné Márkus Edit, lektor, korrektor
Marton Janka, lektor, korrektor
Pável Ágnes lektor
Oroszi - Kuzmich Kinga, korrektor
Rizmayer Péter, lektor, korrektor